

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 września 2015 roku

Pozwem z dnia 24 czerwca 2014 roku wniesionym do Sądu Rejonowego L. w L. w trybie elektronicznego postępowania upominawczego powód AGIO Wierzytelności (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego B. L. kwoty 815,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona należność wynika z umowy zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Zgodnie z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu pozwu na dochodzoną kwotę składały się opłaty abonamentowe objęte trzema fakturami tj. z dnia 1 lipca 2011 roku w wysokości 234, 14 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 25 sierpnia 2011 roku, z dnia 1 lipca 2011 r. w wysokości 234, 14 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 25 września 2011 roku oraz z dnia 31 października 2011 roku w wysokości 132, 67 zł z terminem płatności przypadającym w dniu 30 listopada 2011 roku, a ponadto skapitalizowane odsetki naliczone od daty wymagalności poszczególnych świadczeń okresowych do dnia wniesienia pozwu wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od daty wniesienia pozwu. Powód podniósł, że dochodzoną wierzytelność nabył w drodze umowy cesji zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 05 września 2013 roku [k. 15].

Uwzględniając żądanie pozwu Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym L. w L. w dniu 03 lipca 2014 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym [k. 9]. Od wydanego nakazu pozwany skutecznie wniósł sprzeciw, w którym zakwestionował powództwo co do wysokości. Pozwany przyznał fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zaznaczając jednocześnie, że z tego tytułu zobowiązany był do zapłaty opłat abonamentowych w mniejszej wysokości, aniżeli wskazana przez powoda tj. w kwocie 103, 90 zł miesięcznie (k: 10).

Sąd Rejonowy L. w L. postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2014 roku sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla W. P. P. (1) w W. [k. 18].

W uzupełnionym pozwie z dnia 02 grudnia 2014 roku powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko [k. 14 - 18]. Pozwany nie uzupełnił sprzeciwu wniesionego na etapie elektronicznego postępowania upominawczego, wbrew skierowanemu do niego wezwaniu [k. 56 - 58].

Na rozprawę poprzedzającą wydanie wyroku strony nie stawiły się.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie pozwany przyznał fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Co prawda jako stronę umowy wskazał (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., tym niemniej z przedłożonego przez stronę pozwaną odpisu KRS wynika, że podmiot ten był poprzednikiem prawnym cedenta - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., który w wyniku połączenia spółek dokonanego w trybie art. 492 § 1 k.s.h w drodze sukcesji generalnej przejął w całości majątek spółki (...) (k: 50). Pozwany nie zaprzeczył ponadto, temu, że operator telekomunikacyjny spełnił świadczenie wynikające z zawartej umowy. Legitymacja czynna powoda została wykazana za pomocą dowodu z dokumentu w postaci umowy cesji wierzytelności z dnia 05 września 2013 roku zawartej pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. [k. 40 - 44]. Pozwany skuteczności nabycia wierzytelności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie kwestionował, nie ujawniły się ponadto żadne okoliczności wskazujące na nieważność powyższej czynności prawnej. W związku z powyższym Sąd uznał legitymację czynną powoda za dowiedzioną.

W tym miejscu zaznaczyć wypada, że samo zawarcie umowy przeniesienia wierzytelności nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności objętej cesją, zaś cesjonariusz nabywa wierzytelność tylko wtedy i w takim zakresie w jakim służyła ona

zbywcy, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. (V CSK 187/06 „Monitor Prawniczy” 2006 nr 16 s. 849). Na dowód wysokości obciążających pozwanego świadczeń okresowych powód przedstawił wyłącznie powołane na wstępie trzy faktury VAT. Podkreślić należy, iż na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. Nigdy zatem faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona wskazywać na zawarcie przez strony umowy, jednak treść takiej umowy zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. Sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego. Chcąc udowodnić przed sądem zasadność dochodzonego roszczenia wierzyciel musi więc wykazać zawarcie oraz treść umowy i spełnienie przez siebie świadczenia. Okoliczności te nie wynikają bowiem bezpośrednio z treści faktury VAT (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2001 roku, V CKN 291/00, LEX nr 53120 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31 stycznia 2013 roku, I ACa 720/12, LEX nr 1289358). Także w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237) podkreślono, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. Sąd podziela w pełni również pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 roku (I ACa 622/13, LEX nr 1425358), iż faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawianym przede wszystkim dla celów podatkowych. Jest także jednym z dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Jest też często wykorzystywana w procesie sądowym, tym niemniej jej moc dowodowa niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom.

Wobec zakwestionowania przez pozwanego zgodności wystawionych faktur z treścią łączącej strony umowy, na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, iż wysokość należności wynikających z faktur pozostawała w zgodzie z umową. Dokument umowy nie został przez powoda przedstawiony w toku procesu, w związku z czym podniesiony zarzut uznać należało za skuteczny. Skuteczności podniesionego zarzutu nie pozbawia fakt nie uzupełnienia sprzeciwu przez pozwanego po przekazaniu sprawy do Sądu właściwości ogólnej pozwanego. Postępowanie bowiem toczące się po przekazaniu sprawy z sądu elektronicznego do sądu właściwości ogólnej na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. stanowi kontynuację dotychczasowego postępowania. Oznacza to, że czynności dokonane na etapie postępowania elektronicznego pozostają w mocy i zachowują swoją skuteczność również na kolejnym etapie postępowania. Dotyczy to w szczególności sprzeciwu i zarzutów podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nie uzupełnienie sprzeciwu zgodnie z wymogami określonymi w art. 505³⁷ § 3 k.p.c. nie powoduje tego, iż zarzuty zawarte w sprzeciwie wniesionym w trybie elektronicznym ulegają unicestwieniu i mogą zostać potraktowane jako niebyłe na dalszym etapie postępowania. W elektronicznym postępowaniu upominawczym doręczenia stronie powodowej dokonywane są w formie elektronicznej, strona ta ma ponadto dostęp do akt postępowania prowadzonych w tej formie. Z adnotacji zawartych na dołączonym do akt postanowieniu z dnia 18 sierpnia 2014 roku (k: 18) o przekazaniu sprawy do Sądu właściwości ogólnej pozwanego, wynika że powyższe postanowienie zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 19 sierpnia 2014 roku. W tej też dacie pełnomocnik mógł zapoznać się z treścią wniesionego przez pozwanego sprzeciwu i charakterem podniesionych w nim zarzutów i podjąć adekwatną procesowo reakcję, poprzez zgłoszenie ewentualnych wniosków dowodowych, w ciągu dwutygodniowego terminu liczonego od chwili doręczenia wezwania do uzupełnienia pozwu z dnia 18 listopada 2014 roku, doręczonego w dniu 21 listopada 2014 roku (k: 21 - 22) a najpóźniej do chwili zamknięcia rozprawy (art. 217 § 1 k.p.c.). Takiej inicjatywy dowodowej powód nie przejawiał, w związku z czym ustalenia w zakresie wysokości zobowiązania Sąd poczynił wyłącznie na podstawie okoliczności przyznanych przez pozwanego. Zgodnie z nimi wysokość zobowiązań abonamentowych wynikających z łączącej pozwanego z operatorem telekomunikacyjnym wynosiła 103, 90 zł miesięcznie. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c., na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, że świadczenie w przyznanej przez siebie wysokości spełnił. Z treści faktur wynika, że dochodzone roszczenie obejmowało trzy miesiące: sierpień, wrzesień i październik 2011 roku. Nie przedstawienie przez pozwanego dowodów spełnienia świadczenia za wspomniany okres uzasadniało uwzględnienie powództwa, jednakże z ograniczeniem do wysokości przyznanej przez pozwanego. Zatem w uwzględnieniu żądania zasądzono na rzecz powoda kwotę 311, 70 zł, stanowiącą

ilożycyn przyznanej przez niego wysokości opłaty abonamentowej i okresu trzech miesięcy. Element żądania dotyczący skapitalizowanych odsetek w związku z częściowym uwzględnieniem powództwa w części należności głównej uległ również stosownemu obniżeniu. Z tego tytułu zasądzono kwotę 110, 01 zł na którą złożyły się kwoty: 38, 26 zł za okres od dnia wymagalności faktury nr 107f369312_ (...) do dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 26 sierpnia 2011 roku do dnia 24 czerwca 2014 roku), kwotę 37, 08 zł za okres od dnia wymagalności faktury nr 107f369313_ (...) do dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 26 września 2011 roku do dnia 24 czerwca 2014 roku) oraz kwotę 34, 67 zł za okres od dnia wymagalności faktury nr 110k000519_ (...) do dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia 24 czerwca 2014 roku).

Żądanie zasądzenia odsetek uznano za zasadne, znajdowało ono bowiem oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w stosunku do odsetek przypadających od świadczenia głównego oraz w treści art. 482 § 1 k.c. w stosunku do odsetek przypadających od należności ubocznych.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło na postawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Stosunkowo rozdzielając koszty procesu uwzględniono to, iż strona powodowa poniosła koszty w wysokości 227,00 zł, jej żądanie uwzględniono w 52% a strona pozwana nie wykazała, aby jakiegokolwiek koszty poniosła.

ZARZĄDZENIE

- Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.